

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/379/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113236708
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8113236708.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a Moniky Juskovéj v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004 proti žalovaným: 1. Q. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. K. B. XX, V., 2. H. X. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. K. B. XX, V., 3. Q. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, V., všetci právne zastúpení AK JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, o zaplatenie 12 047,83 Eur istiny s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/61/2014-94 zo dňa 12. 03. 2014 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v spojení s opravným uznesením vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1., 2. a 3.rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11 945,96 Eur spolu s úrokmi vo výške 7,79 % ročne zo sumy 11 945,96 Eur od 27. 10. 2013 až do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11 945,96 Eur od 21. 11. 2013 až do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, pričom uvedené plnenia sú žalovaní v 1.a 2.rade zaviazaní spoločne a nerozdielne a medzi žalovanými v 1.a 2.rade a žalovaným v 3.rade platí, že plnením ktoréhokoľvek z týchto žalovaných v rozsahu plnenia zaniká záväzok ostatných žalovaných. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Uložil žalovaným v 1., 2.a 3.rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 722,50 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov, citoval ust. § 497, § 502, § 506, § 303, § 365, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 24. 08. 2004 zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere so žalovanými v 1.a 2.rade a s ručiteľom - žalovaným v 3.rade, na základe ktorej bol žalovaným v 1.a 2.rade poskytnutý medziúver vo výške 400 000 Sk. Zo zmluvy vyplýva, že úroková sadzba mimoriadneho medziúveru bola dojednaná vo výške 7,79 % ročne, za spracovanie medziúveru bol dohodnutý poplatok vo výške 3 000 Sk a zároveň za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru bol dlžník povinný platiť podľa sadzobníka poplatkov ročný poplatok, pričom prvý poplatok za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru bol vo výške 300 Sk. Zároveň z čl. II ods. 6 úverovej zmluvy vyplýva, že vyplatené čiastky mimoriadneho medziúveru sa úročia odo dňa vyplatenia. Žalovaní v 1.a 2.rade si povinnosti zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere riadne neplnili, a preto žalobca po márnom upomínaní dlžníkov listom zo dňa 21. 10. 2013 od úverovej zmluvy odstúpil, pričom odstúpenie bolo doručené žalovaným dlžníkom dňa 26. 10. 2013 s poukazom na ods. 5 čl. XXII všeobecných podmienok pre stavebné sporenie. Zároveň o odstúpení od úverovej zmluvy bol oboznámený aj ručiteľ. Zo špecifikácie dlžnej sumy (v spise na č. I. 60 - 61) vyplýva, že dlžná suma ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy, t. j. k 21. 10. 2013 bola vo výške 11 945,96 Eur, v ktorej sú zahrnuté dlžné poplatky, úroky a úroky z omeškania ku dňu odstúpenia od zmluvy. Následne bola dlžná suma vyčíslená ku dňu 30. 11. 2013 vo výške 12 005,76 Eur z titulu istiny a z titulu úrokov vo výške 42,07 Eur. Súd prvej inštancie poukázal na

obranu žalovaných, ktorí v podanom odpore voči vydanému platobnému rozkazu poukázali na to, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, a preto žiadali, aby právny vzťah bol posudzovaný v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Následne súd prvej inštancie poukázal na právne posúdenie uplatneného nároku v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka s tým, že posudzoval účinky odstúpenia od zmluvy v zmysle Obchodného zákonníka. V odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal s jeho právnym názorom vo vzťahu k posúdeniu účinkov odstúpenia od zmluvy v zmysle Obchodného zákonníka, ako aj zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere ako zmluvy o úvere v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, žalobe vyhovel v časti zaplataenia istiny vo výške 11 945,96 Eur, úrokov vo výške 7,79 % ročne zo sumy 11 945,96 Eur od 27. 10. 2013 odo dňa nasledujúceho po odstúpení od zmluvy až do zaplataenia, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11 945,96 Eur od 21. 11. 2013 až do zaplataenia. Žalobu v časti týkajúcej sa zaplataenia zmluvného úroku zo sumy 11 945,86 Eur za čas od 22. 10. 2013 do 25. 10. 2013 zamietol. Dlžníkov zaviazal k plneniu spoločne a nerozdielne a vzťah medzi dlžníkom a ručiteľom je vyjadrený vo výroku I. s tým, že solidarita nie je daná medzi dlžníkom a ručiteľom a veriteľovi patrí iba jedno plnenie.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku tak, že zaviazal žalovaných aj na náhradu trov konania žalobcovi, ktoré špecifikoval.

2. V zákonom stanovenej lehote podali proti rozsudku odvolanie žalovaní. Namietali vadu konania, ktorá mala za následok odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj nesprávne právne posúdenie. Poukázali na to, že súd prvej inštancie svojim postupom odňal žalovaným možnosť konať pred súdom, a to tým, že im nedoručil vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaných, v ktorom žalobca uvádzal viacero závažných skutočností. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/209/2014 z 28. 08. 2014, z obsahu ktorého vyplýva, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Ďalej namietali nesprávne právne posúdenie uplatneného nároku, lebo súd prvej inštancie na spotrebiteľský vzťah založený zmluvou o mimoriadnom medziúvere nedostatočne aplikoval právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, a to najmä tým, že v intenciách ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka neaplikoval ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v rozpore so zákonom paušálne aplikoval všeobecnú právnu úpravu záväzkového práva vyplývajúcu z Obchodného zákonníka pred úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku. Poukázali na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie je účinné od 01. 04. 2015 s tým, že bolo zavedené do Občianskeho zákonníka v súvislosti s novelizáciou vykonanou zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo dňa 25. 03. 2014. Vzhľadom na problematiku aplikačnú prax, aj napriek tomu, že Občiansky zákonník neobsahuje prechodné ustanovenia k uvedenej novele, právny zástupca žalovaných uviedol, že od jej prijatia, t. j. od 25. 03. 2014 bolo zo strany súdov viac než vhodné, síce ešte neúčinné ustanovenie aplikovať ako výkladové pravidlo a v uvedenej súvislosti vyvodiť záver o potrebe aplikácie všeobecných ustanovení záväzkového práva z Občianskeho zákonníka. V neposlednom rade poukázali aj na ust. § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka, podľa ktorého „pri pochybnostiach o obsahu právnych vzťahov medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktoré sa spravujú týmto zákonom, sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Aj zo samotného Obchodného zákonníka teda vyplýva, že ak vznikne pochybnosť v spotrebiteľskom záväzkovom vzťahu, má sa použiť výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Pre spotrebiteľa je výhodnejšie vrátiť dodávateľovi len poskytnuté finančné prostriedky ako bezdôvodné obohatenie bez úrokov a ďalšieho príslušenstva. Zdôraznili, že súd prvej inštancie sa odklonil od rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť žalobu zamietnuť, uplatnil si náhradu trov konania, ktoré špecifikovali. V prípade, ak súd prvej inštancie nezmení rozhodnutie, prípadne nevráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, žiadali, aby odvolací súd žalovaným povolil plnenie v splátkach vo výške 200 Eur.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 506 v spojení s ust. § 344 a nasl. Obchodného zákonníka. Poukázal na ust. §261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že právny vzťah zo zmluvy o úvere sa má spravovať Obchodným zákonníkom, pričom toto ustanovenie je kogentné. K novelizovanému ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 01. 04. 2015 uviedol, že z uvedeného ustanovenia vyplývajú dva závery, a to, že zákonodarca považoval za potrebné prijať výslovnú úpravu prednostnej

aplikácie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské právne vzťahy, čo je dôkazom o tom, že dovtedajšie znenie Občianskeho zákonníka neposkytovalo základ pre prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka, ďalej, že ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zostalo nedotknuté, čo je jasným dôkazom o tom, že neposkytovalo základ pre prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka. K aplikácii ust. § 48 Občianskeho zákonníka v prípade úverových vzťahov žalobca uviedol, že táto aplikácia viedla k favorizovaniu neplatičov a nezavineným stratám peňažných inštitúcií. Nielenže sa ním nezohľadňuje bezodplatné užívanie poskytnutých finančných prostriedkov, ale sa stanovuje aj nižšia cena za ich užívanie v prípade zrušenia povinnosti, t. j. možnosť uplatňovať iba úrok z omeškania. Aplikácia tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka spolu so zákonnou úpravou úroku z omeškania určenou pre spotrebiteľa namiesto aplikácie ust. § 351 a § 506 Obchodného zákonníka na obchodnoprávny vzťah je neoprávnenou výhodou oproti spotrebiteľom, ktorí si záväzky plnia riadne a včas, a to vzhľadom na vývoj úrokových sadzieb na trhu. Navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok.

Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 4Co/225/2015-144 zo dňa 02. 09. 2015 odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na postup podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku. Opravným uznesením č. k. 9C/61/2014-145 zo dňa 25. 09. 2015 súd prvej inštancie opravil dátum vyhlásenia rozsudku č. k. 9C/61/2014-94 tak, že má správne znieť v Prešove dňa 12. marca 2015.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaných bolo doručené právnemu zástupcovi žalovaných, ktorí vyjadrenie nepredložili.

Žalobca samostatným podaním zo dňa 24. 11. 2016 predložil vyjadrenie, v ktorom uviedol, že právny vzťah medzi stranami sporu bol ukončený v roku 2013, t. j. ešte pred platnosťou a účinnosťou novelizovaného ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka. Samotné odstúpenie do zmluvy vychádzalo zo zákonnej úpravy Obchodného zákonníka (§ 506 Obchodného zákonníka), a teda nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

4. Podľa ust. § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 01. 07. 2016 (ďalej len Civilného sporového poriadku), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Podľa čl. 2 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Podľa čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

Citované ust. § 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti so zachovaním princípu justifikácie účinkov procesných úkonov vykonaných za účinnosti a platnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom do 30. 06. 2016, ktorý znamená, že sa priznávajú účinky vykonaným procesným úkonom i vtedy, ak novšia právna úprava už s týmto účinkom nepočíta.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na prejednanie odvolania (§ 34 Civilného sporového poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379, § 380, § 383 Civilného sporového poriadku bez nariadenia pojednávania (§ 385 a contrario Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo strany sporu na spravodlivý proces.

Civilné sporové konanie je jednou zo záruk zákonnosti, pod ktorou treba rozumieť právnu istotu pri aplikácii práva súdom v rozsahu zabezpečujúcom naplnenie spravodlivej ochrany subjektívnych práv strán sporu zaručených Ústavou Slovenskej republiky (č. I. 46 a nasl.) v súlade s právom na spravodlivý súdny proces zaručeným čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým

je Slovenská republika viazaná. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, legitímneho očakávania strán, ako aj v súlade s ústavným a eurokonformným výkladom zákona (čl. 2 ods. 1, 2, čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

6. Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie a uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd zistil, že namietané odňatie možnosti konať pred súdom je dôvodné. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesný nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv strán sporu, ktoré mu poskytuje Civilný sporový poriadok. Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Trančíková c/a Slovenská republika* rozsudkom zo dňa 13. 01. 2015 rozhodol, že požiadavka, aby strany sporu mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných k veci a vyjadriť sa k nim sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to i napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že uplatnená námietka odňatia možnosti konať pred súdom je dôvodná. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz č. k. 13Ro/500/2013-25 zo dňa 31. 01. 2014, proti ktorému podali v zákonom stanovenej lehote odpor žalovaní (č. l. 34 spisu). Súd prvej inštancie podaním zo dňa 12. 03. 2014 predložil žalobcovi výzvu na vyjadrenie k odporu žalovaných. Žalobca podaním zo dňa 26. 03. 2014 (v spise na č. l. 51) predložil písomné vyjadrenie k odporu žalovaných. Následne súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, avšak vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaných právnenému zástupcovi žalovaných v 1. - 3. rade nepredložil. Odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nepredloženia vyjadrenia žalobcu k odporu žalovaných malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku zrušil postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia bol nesprávny procesný postup, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom. V záujme neprejudikovania rozhodnutia vo veci vzhľadom na uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia, odvolací súd k tejto námietke nezaujal vecné stanovisko.

7. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný je v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať (§ 391 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie doručiť vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaných (v spise na č. l. 51), vrátane vyjadrenia predloženého pred odvolacím súdom dňa 24. 11. 2016, doplniť dokazovanie na základe predložených návrhov strán sporu a vo veci samej opätovne rozhodnúť.

8. Podľa § 396 ods. 1, 3 Civilného sporového poriadku, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.